

Emma og den hemmelige strand

*Til Emma, der altid finder det skjulte eventyr bag
næste sving.*

Solen bagte varmt på Emmas næse. Havet var blått som et stort stykke himmel, der var faldet ned. Emma stod på kajen med sin røde taske og snusede til den salte luft. Sus! Bølgerne klaskede mod stenene. Sommeren var begyndt.

Emma elskede at lede. Hun kiggede under sten. Hun pillede ved tang og sneglehuse. Hun fulgte fodspor i sandet, helt ud til vandkanten. "Hvad er der her?" hviskede hun for sig selv. Der var altid noget at finde.

Far læste sin bog i skyggen. Mor drak kaffe og smilede til havet.
Emma satte sig ved siden af dem og så på det store blå vand.
Derude lå en lille ø. Den havde Emma aldrig set før. "Hvad er der
på den ø?" sagde hun stille.

Far kom hen og satte sig ved siden af Emma. Han hev en gammel kortmappe frem. Rasle! Papirerne var gule og krøllede i kanterne.

"Denne ø har et navn," sagde Far og pegede. "Den hedder Aspronisi. Den lille hvide ø." Emmas fingre rørte ved kortet.

Mor kom hen med et stort grin. "Vil du med ud og se den, Emma?"

Emma mærkede noget kilde i maven. Den lille hvide ø ventede derude. Ingen vidste hvad der var på den. Måske ingen havde set det endnu. Måske kun Emma kunne finde det.

Emma tog Mors hånd. "Ja," sagde hun. "Lad os tage derover." Det var Emmas svar. Emmas valg. Hun trak sin røde taske op på skulderen og satte én fod ned i båden. Bump! Båden vuggede. Emma grinede.

Båden gled ud på det store blå. Sus! Vinden tog Emmas hår. Vandet glitrede som tusind sølvmonter. Fisk piskede forbi under overfladen. Bum-bum-bum hamrede motorens hjerte. Øen voksede større og større foran dem. Den var hvidere end Emma havde troet.

De landede på en smal strand af hvide sten. Knas-knas-knas! Stenene sang under Emmas fødder. Bag stranden voksede vilde figentræer med blade store som Emmas hænder. Og midt imellem dem stod noget gammelt og gråt og rundt. Emma stoppede op og åbnede munden.

En gammel skildpadde sad på en sten ved figentræerne. Den rørte sig ikke. Emmas hjerte bankede. Hun satte sig langsomt på hug. Skildpadden drejede hovedet og så på hende med rolige, mørke øjne. "Hej," hviskede Emma. Skildpadden blinkkede én gang, langsomt.

Far læste teksten på den grå stenvæg højt: "Den der finder Aspronis skjulte kilde, vil finde øens hemmelighed." Emma så på skildpadden. Skildpadden begyndte at gå. Langsomt, langsomt, ind mellem træerne. Den vendte sig om og så på Emma igen. Den ventede på hende.

Emma rejste sig. Hun ville følge skildpadden. Men stien var smal og fuld af rødder. Snuble! Emma mistede balancen og greb fat i en gren. Skildpadden var allerede længere fremme. Emma tog et dybt åndedræt og prøvede igen.

Emma kiggede på sine fødder. Én sten. Én rod. Ét skridt ad gangen.
Knas-knas-knas! Stien snoede sig som et langt, tørret bånd.
Skildpadden ventede under et stort figentræ. Da Emma nåede
frem, begyndte den at gå igen. Videre. Dybere ind.

Pludselig skvættede en grøn firben ud fra en sten. Vup! Emma hoppede. Den hoppede. De stirrede på hinanden. Så løb firben væk med løftet hale, og Emma lo så højt at fuglene fløj op fra træerne. Klap-klap-klap! Vingerne klappede mod den blå himmel.

Men så standsede skildpadden. Foran dem lå en bred kløft i jorden. Stenene på den anden side var hvidere end noget Emma nogensinde havde set. Og derfra – fra kløften – kom der en svag, kølig lyd. Plink! Plink! Vand. Et eller andet sted dernede.

Emma knælede og kiggede ned i kløften. Der var ikke dybt. Hun kunne se blankt vand glimte nede i mørket. Plink-plink! Emma stak hånden ned i sin røde taske. Der lå den – Fars lille lygte, den hun altid puttede i tasken. Altid.

Emma tændte lygten. Klik! Men lysskæret faldt på noget uventet. Der lå en gammel stentrappe nede i kløften – trin hugget direkte ind i klippevæggen. Nogen var her før. Nogen havde bygget en vej ned. Emma slugte en gang og så på skildpadden.

Skildpadden kunne ikke følge hende ned. Det vidste Emma godt. Hun satte sig og tænkte. Hvad nu? Trappetrinene var ikke store. Det var hun heller ikke. Emma snoede lygten rundt i hånden. Plink-plink-plink sagde vandet dernede. Det lød næsten som det kaldte på hende.

Emma tænkte på Mor og Far oppe ved stranden. Var de langt væk?
Stien bag hende snoede sig mellem træerne. Alt var stille bortset
fra vinden og det lille plink-plink-plink. Det var bare et plink. Men
det var Aspronisis hemmelighed. Og den ventede stadig.

Emma tog det første trin ned. Men stenen var glat! Glliiip! Hendes fod gled, og hun satte sig hårdt på kanten. Av! Lygten trillede ud af hånden. Klink-klink-klink! Den gled ned over trinene og slukede nede i mørket. Nu var der ingen lys.

Emma sad ganske stille. Mørket var tungt herinde. Stenene var kolde under hendes hænder. Plink. Det lille vandsæt lød nu meget fjernt. Hun ville have fat i Mor. Hun ville have sin taske og hendes varme og lyset udenfor. Hun klemte øjnene i.

Plink. Plink. Plink. Emma åbnede øjnene. Dernede – ganske svagt – glimtede noget. Ikke lygten. Noget andet. Et lille blåt skær, som om vandet selv lyste. Emma husede Fars stemme: "Den der finder kilden." Hun rørte ved sin røde taske. Den var der stadig.

Emma kendte det der kildede i maven. Det var ikke frygt. Det var hende – den Emma der ledte under sten, der fulgte fodspor, der altid fandt noget. Hun løftede hagen. Hendes hænder kendte klippen. Trin for trin. Knas. Knas. Knas. Emma gik ned.

Nede på det sidste trin stoppede Emma. Foran hende lå et lille rum hugget ind i klippen. Midt i rummet var en rund, stenfont. Og i fonden – plink-plink – borede rent, blå vand op fra dybet. Det lyste svagt op i mørket. Emma trak vejret dybt og satte foden ind.

Emma rørte vandoverfladen med én finger. Plink! Ringe bredte sig ud mod stenvæggene. Der, i bunden af fonden, lå et lille, hvidt sten. Rund og glat som en perle. Emma samlede den op. Den var kølig og tung i hånden. Og den lyste stadig svagt.

Emma satte stenen i sin røde taske og fandt lygten på trinene på vej op. Klik! Lyset kom tilbage. Trin for trin klatrede hun op mod det gyldne dagslys. Varmere. Lysere. Lysere. Og så – hov! – var hun oppe igen. Solen bagte varmt på Emmas næse.

Skildpadden sad stadig der. Den løftede hovedet da Emma kom frem. Emma satte sig på hug og rakte den hvide sten frem. Skildpadden snusede til den. Blink. Én gang, langsomt. Ligesom første gang. "Jeg fandt den," hviskede Emma. "Jeg fandt Aspronisis hemmelighed."

Emma løb tilbage langs stien. Knas-knas-knas! "Mor! Far!" råbte hun. De stod ved stranden og kiggede ud. Da de så Emma, løb de hen imod hende. Emma holdt den hvide sten op i solen. Den glimtede. "Jeg fandt den!" sagde hun. "Kilden! Hemmeligheden!" Far løftede hende højt.

På vej hjem i båden sad Emma med stenen i skødet. Vandet var rosenrødt nu. Aspronisi lå bag dem, lille og hvid og stille. Men Emma vidste noget om den ø, som kortet ikke kunne fortælle. Hun lagde hånden på sin røde taske og mærkede stenen inde i den.

Senere, da stjernerne kom frem, sad Emma i Mors skød. Den hvide sten lå på bordet og glimtede svagt i stearinlyset. Far læste højt. Bølgerne klaskede blødt mod kajen udenfor. Sus. Emma lukkede øjnene. Øen var ikke langt væk. Den var der, inde i hånden, inde i hjertet.

